

[Steen.]

indvendes, at det kan ændres, og heroverfor må jeg bemærke, at det også vil være nødvendigt. Men så glider licenskortet ud af billedet.

Der er så tilbage den mulighed at foranstalte et valg efter de gældende regler for afholdelse af valg til offentlige råd, og her er vi nået til et efterhånden ganske anseligt vælgertal. Antallet af licensbetalende lyttere var pr. 30. september 1953 1 217 000. Hertil kommer 96 645, som er fritaget for at betale licens. For langt de fleste af de sidstnævnte drejer det sig om alders- og invaliderentemodtagere, og jeg vil gerne med direkte adresse til partiet venstre sige, at det virkelig er med glæde, jeg har noteret mig, at det ikke vil nægte disse mennesker valgret, til trods for at de ikke deltager i de fælles udgifter.

Man må altså skønmæssigt regne med, at det tal, jeg her har nævnt, vil blive fordoblet, når man ikke vil nægte kvinderne valgret, hvad jeg altså forudsætter man ikke vil. Men når man har tænkt sig om, vil man så ikke stille andre betingelser for valgret end licensbetingelsen? Der er et spørgsmål, der har optaget os levende tidligere, og det er spørgsmålet om valgretsalderen. Jeg havde ikke regnet med foreløbig at skulle beskæftige mig med dette problem, men det er nødvendigt at få det klaret. Der står intet i lovforslaget herom. Jeg kender mange unge mennesker, der i en meget tidlig alder har egen radio og selv betaler licens, og jeg spørger derfor forslagsstillerne, om det er deres mening, at disse ganske uden hensyn til alder skal have valgret. I modsat fald: Hvorledes vil man under den foreslåede ordning kunne føre nogen art af kontrol med, at aldersgrænsen bliver overholdt? Det tror jeg ikke vil vise sig muligt. Ved et valg afholdt efter de almindelige regler, et valg med valglisten, og hvad dertil hører, kan man selvfølgelig gøre det; men når vi er kommet så langt, melder der sig et spørgsmål, som vi må have klaret: Vil man foranstalte et sådant valg med 2 600 000 vælgere og tage de betydelige omkostninger, der dermed følger, for at vælge 8 medlemmer til radiorådet? Jeg vil hverken finde det rimeligt eller velbetænkt.

Jeg har rettet min opmærksomhed mod de ordninger af radiofoniens ledelse, man

for tiden har i Finland, Norge, Sverige, Holland og Belgien. Der er nogen forskel på ordningerne i de forskellige lande. De fleste steder er den ganske fornuftig. I Holland har man en speciel ordning. Jeg tør ikke trætte det høje ting med at gå nærmere ind på en redegørelse for de forskellige ordninger, men med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne læse nogle linier, der står i indledningen til den besvarelse, Holland har givet på spørgsmålet om, hvordan de har indrettet deres forhold:

„Organisationen af radiofonien i Nederlandene er på forskellige måder forskellig fra, hvad der findes i andre lande. Dette er ikke tilfældigt, da det står i sammenhæng med det hollandske folks historie og karakter. Det hollandske folk har altid betragtet politisk og religiøs frihed som et dyrebart åndeligt eje. Spørgsmål vedrørende stat og samfund, religion og kirke har altid levende beskæftiget det.

Den fælles stærke attrå efter frihed og uafhængighed sammen med det individuelle ønske om at ordne sit eget liv har skabt en dybt rodfæstet demokratisk følelse og trangen til at udtale sin egen mening.

Da derfor radiofonien omkring 1920 kom frem i vort land, tøvede de forskellige åndelige strømninger i Holland ikke med at tage den ud af hænderne på teknikerne og forretningsmændene, og i 1926 havde protestanterne, katolikkerne, socialisterne og de upolitiske radiofoniselskaber, som genspejlede disse levende strømninger i det hollandske folk, radioens ledelse i deres egne hænder.

Så følger en længere udvikling om, hvorledes tyskerne under besættelsen afviklede alt dette; så var det „Nederlandenes radio“, der lød, men den var hollænderne for ensrettet, den indeholdt ikke nogen fristelse for dem til fortsættelse, da besættelsestiden var omme. Man er i Holland igen vendt tilbage til en ordning, hvorefter det er radio klubberne, der har en art koncession på radiospredningen.

Når jeg uddrager af de ordninger, man har i de lande, jeg her har nævnt, det, som kan passe for os, det, som naturligt kan overføres på vore forhold, og samtidig tager i betragtning den historiske udvikling, vi på dette område her i Danmark har